

I slutet av höstöst 2002

For en gangs skyld er det ikke noe stress etter Venezia-løpet. Ikke noe krav om å komme fort tilbake til hotellet for å sette seg inn i bussen og kjøre halve Europa nordover. I år kunne jeg ta det med ro. Finne en uteservering og ta en bierram og deretter slappe av med en til. Ut på ettermiddagen hadde arrangørene fått fram resultatene og vi var fire resenärer igjen. Laugen tok sin premie og jeg tok resten. Ytterligere fire höst-öst-reisende hadde tatt premie. Jeg samlet sammen hele haugen. Med 47 løpere fra fire nasjoner og et utall klubber ble det også en tredje plass i lagkonkurransen for WWOP. Jeg prøvde å argumentere mot. Ikke bare av hensyn til gråtende barn som ble frarøvet sin premie, men kanskje først og fremst siden det var min oppgave å slepe den hjem. Heldigvis var Petter Fure, som jo er en stor kraftig kar, fortsatt tilstede. Han ble raskt kapret som sherpa på vei mot stasjonen. Etter en lengre pit-stop fant Petter ut at han var sent ute til flyet. Dermed endte jeg opp med å slepe alt alene det siste stykket mot hotell Lugano.

Mandag morgen. Hvor er alle de trette ansiktene? Hvor er alle de spreke kroppene? Hvor er alle de svette løpsdraktene? Hotell Lugano er fullstendig øde. Ensom inntar jeg min frokost og innser at jeg er tilbake i hverdagen for ett år til.

Bernt O Myrvold